

Suomi osoitti juuri kristilliselle maailmalle, mitä vihapuhelaeilta on odotettavissa

[Finland Just Showed The Christian World What To Expect From Hate Speech Laws](#)

By PNW Staff, March 30, 2026

Varoitimme äskettäin lukijoita siitä, mitä Kanadassa on meneillään [lakiesityksen C-9](#) myötä. Tuolloin monet luultavasti pitivät sitä vain yhtenä kaukaisena poliittisena kiistana – huolestuttavana kyllä, mutta silti teoreettisena. Nyt Suomi on osoittanut kristilliselle maailmalle, millaisilta nämä lait täsmälleen näyttävät silloin, kun ne päästetään täysin irti.

Tällaisia ”vihapuhelaeista” tulee käytännössä.

Se Ei ole suoja väkivaltaa vastaan.

Se Ei ole suojakaide kaaosta vastaan.

Se Ei ole kapea-alainen väline, jota käytettäisiin vain todellisia uhkia vastaan.

Niistä tulee ase kristittyjä vastaan, jotka uskaltavat sanoa ääneen sen, mitä Raamattu selvästi sanoo.

Ja jos demokraatit joskus saavat takaisin täyden vallan Yhdysvalloissa ja jatkavat toisinajattelun kriminalisointia ”vahingon”, ”osallisuuden” ja ”turvallisuuden” nimissä, kristittyjen ei pitäisi pettää itseään luulemalla, että Amerikka olisi jotenkin poikkeus. Sama oikeudellinen logiikka, joka nyt riivaa Eurooppaa ja Kanadaa, tuodaan tänne heti, kun aktivistituomarit, byrokraatit ja kulttuurilaitokset pystyvät selviytymään siitä.

Suomi on juuri antanut Lännelle varoituksen – ja monet eivät vielääkään halua kuulla sitä.

Seitsemän vuotta kestäneen piinallisen oikeudenkäynnin jälkeen Suomen korkein oikeus tuomitsi entisen sisäministeri Päivi Räsänen syylliseksi ”vihapuheeseen” yli kaksi vuosikymmentä sitten kirjoitetun kristillisen esitteen perusteella. Mieti sitä hetki. 22 vuotta vanha julkaisu – joka oli kirjoitettu kauan ennen, kuin nykyisestä sukupuoli-ideologiasta oli tullut koskematon valtio-dogma – raahattiin uudelleen oikeuteen ja sitä kohdeltiin kuin kiellettyä tavaraa.

Yksin tämän pitäisi aiheuttaa kylmiä väreitä jokaiselle kristitylle, pastorille, palvelutyön edustajalle, kustantajalle ja seurakunnan johtajalle läntisessä maailmassa.

Sillä kun hallitus kerran päättää, että raamatullinen moraalit voidaan uudelleenluokitella ”haitaksi”, ei enää ole jäljellä mitään todellista rajoittavaa periaatetta.

Räsänen vapautettiin yhdestä syytteestä, joka liittyi hänen vuonna 2019 julkaisemaansa Raamattua siteeraavaan some-viestiin, mutta hänet tuomittiin vuonna 2004 julkaistun kirkon esitteen vuoksi, jossa puolustettiin raamatullista näkemystä seksistä ja avioliitosta. Hämmästyttävänä valtio-sensuurin osoituksena oikeus määräsi aineiston poistettavaksi julkisuudesta ja tuhottavaksi.

Tuhottavaksi.

Tuo sana on tärkeä

Koska kyse ei ole enää pelkästään keskustelusta. Kyse ei ole enää ”rinnakkaiselosta”. Kyse on sellaisten ajatusten hävittämisestä, joita edistyksellinen valtio pitää sietämättöminä.

Ja pelottavinta on se, kuinka avoimen mielivaltaiselta tämä päätös vaikuttaa.

Räsäsen oma asianajaja Matti Sankamo varoitti, että tämän tapauksen seuraukset voivat ulottua paljon pidemmälle kuin yhteen esitteeseen tai yhteen poliitikkoon. Hänen mielestään tuomio avaa nyt oven sille, että ”mikä tahansa esite, pamfletti tai kirjoitus, joka on julkaistu viimeisten 20 vuoden aikana”, voidaan mahdollisesti tutkia uudelleen ja kriminalisoida Suomessa. Tämä tarkoittaa, että vanhat saarnat, arkistoidut seurakunnan materiaalit, unohdetut kirkon julkaisut, uskonnolliset opetusmateriaalit ja vuosikymmenten aikana kirjoitetut kristilliset tekstit voivat nyt olla oikeudellisen epävarmuuden pilven alla.

Näin vapaat yhteiskunnat alkavat mädäntyä sisältäpäin.

Ei kaikki kerralla.

Ei aluksi dramaattisin otsikoin.

Vaan luomalla hiljalleen oikeudellisen ilmapiirin, jossa jokainen tietää, että valtio voi myöhemmin puuttua asiaan ja rangaista puhetta, joka kerran oli täysin laillista.

Juuri tästä syystä vihapuhelait ovat niin vaarallisia. Niiden tarkoitus ei ole koskaan todella suojella yhteiskuntaa ilmeiseltä pahuudelta. Niiden tarkoitus on luoda epämääräisiä moraalisia kategorioita, joita voidaan laajentaa aina, kun vallanpitäjät päättävät, etteivät enää halua suvaita toisinajattelua.

Ja kuten eräs Räsäsen lakitiimin jäsen totesi, tuo vaara on nyt mahdoton sivuuttaa.

Tässä tapauksessa silmiinpistäväntä oli se, kuinka subjektiivisia nämä lait todellisuudessa ovat. Seitsemän vuoden aikana useat tuomarit tarkastelivat samaa aineistoa – ja päätyivät täysin erilaisiin johtopäätöksiin. Kolme kärjäoikeuden tuomaria vapautti hänet kaikista syytteistä. Kolme hovioikeuden tuomaria vapautti hänet kaikista syytteistä. Ja jopa korkeimmassa oikeudessa tuomioistuin oli jakautunut.

Eli kyseessä ei ollut koskaan mikään ilmiselvä rikos.

Se oli laiksi naamioitu poliittinen ja ideologinen tuomio.

Kaikkiaan vain pieni vähemmistö tuomareista koko oikeusprosessin aikana katsoi, että tämä vuosikymmeniä vanha kristillinen esite ansaitsi rikosoikeudellisen rangaistuksen – silti se riitti tuomion langettamiseen, sakon määräämiseen ja julkaistun aineiston tuhoamiseen. Tämän pitäisi kauhistuttaa jokaista, joka vielä uskoo, että ”vihapuhe”-lakien soveltaminen on turvallisesti rajattua tai oikeudenmukaista.

Kaiken kaikkiaan vain pieni vähemmistö tuomareista koko oikeusprosessin aikana katsoi tämän vuosikymmeniä vanhan kristillisen pamfletin rikosoikeudellisen rangaistuksen ansaitsevaksi – silti se riitti tuomion langettamiseen, sakon määräämiseen ja julkaistun aineiston tuhoamiseen. Sen pitäisi kauhistuttaa kaikkia, jotka yhä uskovat, että ”vihapuhe”-lait ovat turvallisesti rajoitettuja tai oikeudenmukaisesti sovellettavissa.

Mitä tämä oikeastaan tarkoittaa?

Se tarkoittaa, että tuomarit voivat nyt käydä kristillisiä tekstejä läpi riviltä riviltä ja käytännössä julistaa:

Tämän lauseen voi sanoa.

Tuota lausetta ei saa sanoa.

Tämä ilmaisu on hyväksyttävä.

Tuo ilmaisu on rikollinen.

Se ei ole sananvapautta.

Se on ideologista sensurointia.

Se tarkoittaa, että valtio ottaa itselleen moraalisen editorin roolin kristillisten totuusväitteiden suhteen.

Ja kun tämä periaate on hyväksytty, jokaisen uskovan tulisi ymmärtää, mitä seuraavaksi tapahtuu. Tänäpä se on esite. Huomenna se on saarnan pätkä. Sitten nuorten opetusohjelma. Sitten kristillisen koulun uskontunnustus. Sitten pastorin some-julkaisu. Sitten konferenssipuhe. Sitten ehkä jopa raamattutunti, joka jaetaan väärässä kontekstissa väärälle loukatulle henkilölle.

Näin puhevalvonta laajenee: yksi "kohtuullinen" tapaus kerrallaan, kunnes hyväksyttävän uskon rajat vedetään ei Raamatun, ei omantunnon eikä vapauden – vaan aktivistien ja tuomioistuinten toimesta.

Siksi tällä tapauksella on paljon suurempi merkitys kuin yhdellä sakolla Suomessa.

Se on varoituslaukaus jokaiselle kristitylle kansakunnalle, joka on vielä kyllin sinisilmäinen uskomaan, että "länsimainen demokratia" automaattisesti suojelee raamatullista vakaumusta.

Se ei suojele.

Ei silloin, kun hallitseva luokka ei enää usko vapauden olevan olemassa totuuden suojelemiseksi, vaan ainoastaan hyväksytyjen narratiivien suojelemiseksi.

Ja silti kaiken tämän keskellä Päivi Räsänen on osoittanut jotakin, joka on yhä harvinaisempaa modernissa Länessä: rohkeutta ilman katkeruutta.

Vuosien syytteistä, poliisikuulusteluista, julkisista mustamaalauksesta ja mahdollisista rikosoikeudellisista seuraamuksista huolimatta hän ei ole kärsinyt tappiota hengessä. Itse asiassa yksi koko saagan voimakkaimmista

puolista on se, että hän kieltäytyy kuvailemasta sitä merkityksettömäksi kärsimykseksi.

Hän sanoi olevansa "vakuuttunut, että tämä prosessi ei ole ollut turha" ja kertoi saaneensa "tuhansia ja tuhansia viestejä" ihmisiltä, joita tapaus rohkaisi – ihmisiltä, jotka saivat innoituksen lukea Raamattua, rukoilla ja jopa tulla Kristuksen luokse.

Se on huomionarvoista.

Suomen valtio pyrki tällä syytteellä vaientamaan kristillisen todistuksen. Sensijaan se antoi Räsäselle laajemman alustan julistaa evankeliumia.

Ja hänen vastauksensa tähän päätökseen saattaa olla kaikista voimakkain linja.

Jopa pettymyksen vallassa, jopa järkyttyneenä, jopa senjälkeen, kun hänen maansa korkein oikeus leimasi hänet rikolliseksi, hän julisti: "Minä luotan Jumalaan."

Se on se jakava linja tällaisina hetkinä.

Moderni Länsi haluaa kristittyjen panikoivan, perääntyvän, tekevän kompromisseja ja sensuroivan itseään. Se haluaa uskovien sisäistävän pelon, ennenkuin laki koskaan täysin saapuu heidän ovelleen. Se haluaa pastorien pehmentävän saarnoja, kirkkojen muuttavan oppeja, kustantajien editoivan totuutta ja tavallisten kristittyjen päättävän, että hiljaisuus on turvallisempaa kuin uskollisuus.

Se on näiden päätösten todellinen tarkoitus.

Uhkailu.

Ja amerikkalaiset kristityt olisivat typeriä, jos ajattelisivat, ettei tämä henki jo liiku täällä.

Koska se liikkuu.

Voit jo kuulla valmisteltavana olevan kielen: "vaarallinen puhe", "kohdennettu vahingoittaminen", "misinformaatio", "LGBT-vastainen retoriikka", "ääri-ideologia", "vaarallinen uskonnollinen ilmaisu". Nuo sanamuodot eivät ole satunnaisia. Ne ovat pehmentävä kampanja sille, mitä myöhemmin tulee.

Suomi on nyt näyttänyt meille, millaiselta tulevaisuus näyttää.

Kristitty nainen lainaa Raamattua.

Kansakunta tutkii häntä.

Oikeus tuomitsee hänet.

Esite tuhotaan.

Ja eliitti kutsuu sitä oikeudeksi.

Se ei ole edistystä.

Se on lakikieleen puettua vainoa.

Ja ellei kirkko herää nopeasti, Suomea ei muisteta poikkeuksena.

Se muistetaan varoituksena.